

De voortdurende Strijd

door Ray C. Stedman

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977, Vertaald door M.V.

Dit is het centrale thema van het evangelie: Christus is gekomen, gestorven, opgestaan en is in onze harten gekomen door de Heilige Geest, opdat wij die in hem geloven vrij zouden zijn. Dat is het waar het in het evangelie helemaal om gaat – vrijheid!

Bevrijding van egocentrisme, vijandschap, bitterheid, bezorgdheid, angsten, gevangenschap aan allerlei kwade gewoonten – dit is de vrijheid die Christus is komen geven. Hij is gekomen om ons te verlossen, ons te bevrijden om mannen en vrouwen te zijn zoals God die van ons wil maken, die leven (zoals Paulus zegt) “temidden van een krom en verdraaid geslacht”, maar die nu schijnen als lichten in deze wereld (Fil 2:15). Zoals we al gezien hebben in dit boek aan de Romeinen, en speciaal bij Rom 5 en 6, is dit soort leven helemaal mogelijk in Jezus Christus. Maar er zijn op zijn minst twee manieren om dit te missen, zelfs al zijn we christenen: Paulus heeft er één besproken in Romeinen 6. In de tweede helft van Rom 6 heeft hij uitgelegd dat, alhoewel u een christen bent, u zichzelf kan overgeven aan de slavernij van de zonde. U kan doorgaan met baan te maken voor de zonde. U kan denken dat het niet waard is ertegen te strijden, of u kan genieten van het plezier dat de zonde u geeft, zodat u doorgaat met de dingen die verkeerd zijn. Dit is wat theologen *antinomianisme* noemen, hetgeen eenvoudig betekent: “tegen de Wet”. Antinomianisme kenmerkt zich door een houding die jammer genoeg gemeen goed is onder ons – het idee dat God, in zijn genade, ons zal vergeven, dus waarom niet toegeven aan de zonde? Ik zal voortgaan en zondigen want ik weet dat God me zal vergeven.

Het antwoord op deze houding is te vinden in Rom 6:15-22. De Schrift zegt dat indien u op die basis leeft, de zonde u in slavernij zal brengen, ze zal u beschamen, beperken, bevuilen, onteren en zal corruptie en dood brengen in uw ervaring. En alhoewel u een christen bent zult u een erg ongelukkig en miserabel christelijk leven hebben, vermits u niet met de zonde kan omgaan zonder erdoor in slavernij te komen. Een tweede weg waardoor we Gods vrijheid kunnen missen is precies de tegenovergestelde. Wij proberen het zondeprobleem te behandelen door te trachten ons best te doen voor wat God van ons verlangt. Door toewijding en discipline van het gemoed, en met gedreven wilskracht, trachten we ons best te doen voor God, om te leven naar Gods Wet, om de eisen van de Wet na te komen.

Nu, dit neemt allerlei vormen aan. Soms komt dit als een uitdaging waarbij we bepaalde krachtige stappen moeten nemen om bepaalde problemen te boven te komen. Dat klinkt allemaal erg goed, vermits het beroep doet op wat recht is, maar het is wat de Schrift *wetticisme* noemt – precies het tegenovergestelde als antinomianisme. Het is een oprechte poging om te doen wat God wenst. Maar toch, zoals we reeds zagen bij de eerste verzen van hoofdstuk 7, het eindresultaat van deze poging om te leven op die basis is dat we eigengerechtig worden, kritisch tegenover anderen, defensief, trots op onze eigen prestaties. Maar ook worden we onnoemelijk vervelend, saai, ontmoedigd, en zelfs frequent wanhopig. Dat is in wezen de boodschap van Rom 7.

We zagen reeds in Rom 7:1-6 dat het niet nodig is zo te doen. Wetticisme is geen antwoord, er is geen behoefte aan. Wij zijn niet onder de Wet maar onder de genade. Rom 7 is een commentaar op Paulus' grote verklaring in Rom 6:14: “Want de zonde zal over u niet heersen; want u bent niet onder de Wet, maar onder de genade”. In de eerste zes verzen van Rom 7 zagen we wat Paulus zei over die vrouw met twee mannen: de vrouw vertegenwoordigt ons, en de eerste man beeldt onze band uit met de zonde door Adam, maar de tweede man onze bevrijding in de Opgestane. Niet enkel bevrijd van de zonde maar ook van de Wet. De Wet veroordeelt ons maar wij zijn niet langer onder de Wet als we rusten in Christus. Daarom kan de Wet geen enkele zin hebben voor onze bevrijding van de zonde.

Dit doet de vraag rijzen: “Wat dan is het doel van de Wet in het leven van een christen?” Is de Wet werkelijk verachtelijk en waardeloos? Waren wij daarvan niet vrijgesteld? Er zijn vele christenen rondom ons die zeggen: “Ik ben een christen, gered door genade. De Wet heeft voor mij geen enkele betekenis. De Wet werd aan Mozes gegeven voor de Israëlieten maar ze is niet bedoeld voor de christen. Wij zijn er van vrijgesteld”. Wel, Paulus spreekt nooit zo, en evenmin de Heer Jezus. In feite zegt Jezus ons in de bergrede dat als iemand iets afdoet aan de Wet of ze verandert, hij onder de vloek van God komt te staan. De Wet blijft voor altijd.

Daarom moeten we goed begrijpen wat Paulus leert over de functie en het doel van de Wet. We moeten weten dat de Wet ons niet van de zonde kan bevrijden. Dat kan ze gewoon niet. Maar één ding kan ze wel – zelfs bij christenen – ze kan zonde in ons aan het licht brengen en ons terug tot Christus drijven. Daar dient de Wet voor, en dat is het verhaal van Rom 7:7-25. Deze sectie bestaat uit twee delen: verzen 7-13, Paulus verklaart hoe de Wet zonde blootlegt en de gelovige doodt. Dat is de term die hij gebruikt: “de Wet doodt ons”. Daarna, in verzen 14-25 neemt hij hetzelfde thema op – hoe de Wet zonde blootlegt en ons doodt – maar deze keer wordt dit niet uitgelegd maar behandelt hij de ervaring.

In de eerste sectie vertelt Paulus ons hoe het werkt; in de tweede sectie hoe het voelt. Wij behoren tot een gevoelsmatige generatie en daarom is dit een passage die bij ons een gevoelige snaar zal raken, vermits Paulus beschrijft hoe het voelt onder de Wet te zijn als christen. Hij Beschrijft wat het doet bij u en precies hoe het voelt. In de verzen 7-11 begint de apostel zijn eigen ervaring te beschrijven in relatie tot de Wet:

“Wat zullen wij dan zeggen? Is de wet zonde? Dat zij verre. Ja, ik kende de zonde niet dan door de wet; want ook had ik niet geweten [dat] de begeerlijkheid [zonde is], indien de wet niet zeide: Gij zult niet begeren. 8 Maar de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft in mij alle begeerlijkheid gewerkt; want zonder de wet is de zonde dood. 9 En zonder de wet, zo leefde ik eertijds; maar toen het gebod gekomen is, zo is de zonde weer levend geworden, doch ik ben gestorven. 10 En het gebod, dat ten leven was, dat is mij ten dood bevonden. 11 Want de zonde, oorzaak genomen hebbende door het gebod, heeft mij verleid, en erdoor gedood”.

Dit is de ervaring van Paulus. Het is duidelijk dat hij iets beschrijft dat hijzelf heeft doorgemaakt. Maar ook, Paulus gebruikt de verleden tijd doorheen deze passage, hetgeen suggereert dat hij zijn ervaring beschrijft van vóór hij een christen werd. Dit gebeurde waarschijnlijk niet lang voor hij christen werd, maar Paulus beschrijft iets wat als ervaring algemeen is bij velen van ons vandaag. Zonder twijfel hebben velen van ons dezelfde ervaring gehad als die welke Paulus beschrijft.

Paulus is zoals we weten opgegroeid in een godsvruchtig huis. Hij was opgegroeid als Jood in de stad Tarsus. Hij werd opgevoed om een typische Joodse zoon te worden, en de Wet werd hem aangeleerd van jongs af. Dus, als hij zegt dat hij “leefde zonder Wet” bedoelde hij niet dat hij niet wist wat de Wet was. Hij bedoelt eenvoudig dat er een tijd kwam dat de Wet in zijn hart kwam: “het gebod kwam” zegt hij.

Wij hebben allen deze ervaring. Wij lezen de Schrift maar dat waren gewoon woorden voor ons – mooie woorden weliswaar, maar we begrepen ze niet echt. Dan, jaren later, door een ervaring die we meemaakten werden die woorden plots levend. Dat is waar Paulus hier over spreekt. Hij kende de Wet van bij de geboorte maar hij kende ze niet in de ware betekenis voordat hij door een zekere ervaring heenging. Hier beschrijft hij die ervaring, een die hij had vóór hij een christen werd.

In het huis waar hij opgroeide, werd Paulus, zoals velen van ons vandaag, beschermd grootgebracht, zonder blootstelling aan serieuze verleidingen. Hij werd opgevoed in de Joodse cultuur waarbij ieder rond hem eveneens was afgeschermd. Daarom groeide hij op met relatief weinig zorgen omtrent de zonde. Dit komt ook in onze tijden veel voor.

Vele jonge mensen, zoals Paulus van Tarsus, denken dat zij het probleem controleren. Wat met het houden van de Wet? Dat is niet hard! In deze omstandigheden bestaan haast geen verleidingen. Deze mensen denken dat zij geen strijd hebben te voeren. Zij hebben de wereld in handen – zij kunnen het aan. Zoals Paulus het beschrijft, zijn zij levend zonder Wet. Maar dan komt de tijd dat zij worden blootgesteld. Zij worden verplaatst naar de andere levensstijl van een ander volk. Ze trekken er

alleen vandoor en voelen zich plots verwijderd van de beschermende schuilplaats, de liefde en de culturele beschutting die hun deel was vanaf hun kindsheid. Misschien doen die nieuwe mensen naar gewoonte die dingen waarvan deze afgeschermden jonge mensen hadden geleerd dat ze verkeerd waren.

Nu, voor de eerste keer, voelen zij de kracht van het verbod van de Wet. De Wet zegt: “Gij zult niet begeren, overspel plegen, moorden, stelen ...” – wat het ook mag zijn. En nu zegt het volk rond hen: “laten we het doen – het is plezant!” Voor de eerste keer voelen ze het verbod van de Wet. Dan gebeurt er iets vreemds. Iets in deze situatie wekt een sterk verlangen op naar de dingen die verboden zijn. Misschien kunnen ze er een tijdje weerstand aan bieden, maar niettemin voelen ze zich onder druk gezet, aangedreven door iets binnen in hen dat erg naar deze dingen verlangt.

Nu, dat is wat Paulus ontdekte. Het was het tiende gebod, “Gij zult niet begeren” (Ex 20:17), dat tot hem kwam. Hij dacht dat hij de hele Wet hield omdat hij niet de externe dingen had gedaan die door de andere geboden waren verboden. Maar dit ene gebod spreekt over wat men voelt aan de binnenkant, onze verlangens, verbeelding, ambities. Het zegt: “Gij zult niet begeren wat een ander heeft”. Paulus was zich bewust geworden van dit gebod en ontdekte dat hij begeerde. Toen het gebod kwam voelde hij er zich door opgelaaid en het bracht hem onder zijn macht. Het wierp hem in een orgie van verlangen. Velen van ons hebben hetzelfde gevoeld.

Ik heb dit zien gebeuren. Wanneer jonge wensen, opgegroeid in een beschermd milieu, uit hun stad trokken – misschien gingen ze naar de universiteit of ze hadden een job of ze verhuisden naar een andere woonplaats – ondervonden ze dat al de controle die ze hadden verworven over het kwaad in rook opging. Zij gaven baan aan en werden gedompeld in een orgie van kwaad, in een of andere vorm.

Ik was in de ‘Colorado Rockies’ verleden week. Een man ontmoette me om me mee te nemen naar een conferentie in de bergen. Hij wachtte me op in zijn nieuwe krachtige Lincoln Continental. Ik stapte in en verwachtte dat hij het contact zou aanzetten. Maar tot mijn verbazing duwde hij gewoon op het gas, zonder de sleutel om te draaien – zo leek het me alleszins. Ik realiseerde me plotseling dat de motor al die tijd reeds draaide. De Motor was zo geruisloos dat ik het niet had gehoord. Toen we in de bergen kwamen viel de kracht van die motor in het oog. We reden op steile hellingen zonder enige moeilijkheid, door de kracht die vrijkwam onder het gaspedaal.

Dat is iets zoiets als wat Paulus ons hier beschrijft. Zonde verschuilt zich stil in ons. We beseffen niet eens dat ze er is. We denken dat we grip hebben op het leven, op zo’n manier dat we het zonder moeilijkheden menen aan te kunnen. We hebben zelfvertrouwen omdat we nooit echt waren blootgesteld aan een toestand onder druk – we moeten nooit beslissingen nemen tegen de druk in op basis van de Wet “Gij zult niet...”

Maar wanneer dat toch gebeurt dan ontdekken we plots alle vormen van begeerten die wakker worden in ons. Wij vinden ons vervuld met houdingen die ons haast shockeren – liefdeloos, bitter, boze gedachten, moorddadige impulsen – wij zouden wel iemand kunnen vermoorden, als dat kon. Wel lustige gevoelens waarvan we nooit gedacht hadden dat ze bestonden kwamen op en we zouden eraan willen toegeven, als we er de kans toe hadden. We voelen ons wakker geworden voor deze verlangens. Zoals de grote motor levendig wordt bij de aanraking van het gaspedaal, zo krachtig springt het stille beest in ons op, als de Wet in ons komt wonen. Wij ontdekken iets wat wij niet eerder kenden. Nu, is dat de schuld van de Wet? Nee, Paulus zegt dat het niet de schuld van de Wet is. Hij gaat verder in verzen 12-13:

“Alzo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig, en rechtvaardig, en goed. 13 Is dan het goede mij de dood geworden? Dat zij verre. Maar de zonde [is mij de dood geworden]; opdat zij zou openbaar worden zonde [te zijn]; werkende mij door het goede de dood; opdat de zonde boven mate werd zondigende door het gebod”.

Daar is de Wet voor. Ze is er om aan te tonen dat deze boze kracht in eenieder van ons aanwezig is, enkel wachtend op de geschikte omstandigheden om tot leven te springen, om onze wil te overmannen, en ons te brengen tot het doen van dingen waarvan we dachten dat we die nooit zouden doen. Velen van ons ondervinden dit. De grote kracht van de zonde is dat ze ons verleidt. Wij denken dat we het leven onder controle hebben – en we worden bedrogen. Alle zonde ligt te wachten op een

geschikte moment, als een krachtige geruisloze motor, en bij de aanraking van het gaspedaal raast het over ons heen en we worden hulpeloos onderworpen.

De Wet is ontworpen om zonde te ontmaskeren, en om ons te doen begrijpen wat deze boze kracht is die we hebben overgeërfd door geboorte uit het gevallen menselijke ras. De Wet toont de zonde zoals ze is, iets extreem krachtig en gevaarlijk, dat grotere macht heeft dan onze wilskracht en ons leidt tot het doen van dingen die we vastbesloten waren niet te doen. In de verzen 14-25 wordt dezelfde ervaring opnieuw beschreven, maar deze keer in termen van hoe het voelt wanneer dit gebeurt. Er is echter een groot verschil tussen deze sectie en de vorige. In deze sectie schakelt Paulus over op de tegenwoordige tijd. Dat is veelbetekenend omdat dit betekent dat hij nu zijn ervaringen beschrijft in de tijd dat hij zijn brief schreef aan de Romeinen. Dit dan is een beschrijving van de Wet als die het christelijk leven raakt. Het doet precies hetzelfde als vóóordat we christen werden, maar nu hebben we het vanuit het gezichtspunt van de christen, de gelovige die verleid is door de zonde die nog steeds in hem resideert. Verzen 14 en 15:

“Want wij weten, dat de wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde. 15 Want hetgeen ik doe, dat ken ik niet; want hetgeen ik wil, dat doe ik niet, maar hetgeen ik haat, dat doe ik”.

Sommigen hebben gedacht aan Paulus als golfspeler. Als u ooit hebt getracht golf te spelen dan zult u weten dat dit de precies de ervaring is van een golfspeler. Wat u wilt doen, dat doet u niet. Wat u niet wilt doen, dat is precies wat u doet. Natuurlijk, Paulus had een veel groter probleem dan correct golf spelen.

De sleutel voor deze hele passage is vers 14: “de Wet is geestelijk”, zegt Paulus. “Het heeft te maken met mijn geest. Het gaat recht naar de kern van mijn bestaan”. Fundamenteel zijn mensen geesten. De Wet is geestelijk en het raakt ons in dit gebied. “Maar ik ben vleselijk” zegt Paulus. “Ik kan er niet aan beantwoorden. Ik ben verkocht aan de zonde als een slaaf”. Dit brengt een probleem naar boven. Vergelijk dit met Rom 6:17-18, waar Paulus over slavernij spreekt en zegt “Maar God zij dank dat u slaven van de zonde was, maar van harte gehoorzaam bent geworden aan de inhoud van de leer waarin u onderwezen bent. En vrijgemaakt van de zonde bent u slaven van de gerechtigheid geworden”. Als hij dat aan de Romeinen kon schrijven dan was dit beslist ook de waarheid voor hem. En nu, hoe kan een man zeggen dat hij in Christus een slaaf van de gerechtigheid was geworden, en enkele alinea’s verder schrijven “ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde”?

Velen hebben gezegd dat Paulus hier verward is. Natuurlijk is hij helemaal niet verward. Hij beschrijft eenvoudig wat er gebeurt wanneer christenen trachten te leven onder de Wet. Wanneer een christen, door zijn toewijding, wilskracht en vastberadenheid tracht te doen wat recht is om God te dienen, dan leeft hij onder de Wet. En Paulus vertelt ons wat we kunnen verwachten wanneer we zo leven – vermits wij allen soms zo trachten te leven. De zonde, ziet u, verleidt ons. Het verleidde Paulus als een apostel, en hij had deze behandeling van de Wet nodig. Ze verleidt ons, maar we hebben ze ook nodig.

Paulus vertelt ons dus wat er gebeurt. Er zijn fundamenteel twee problemen die hij ons geeft in vers 15: “Want wat ik doe weet ik niet; want niet wat ik wil, bedrijf ik ...” Dat is probleem nummer 1: ik wil goed doen – er zijn dingen die ik graag zou willen doen, maar ik kan ze niet doen. Probleem nummer 2 is: “maar wat ik haat, dat doe ik”. In de verzen die volgen neemt Paulus het tweede probleem éérs en toont ons wat er gebeurt in onze ervaring. Verzen 16 en 17:

“En indien ik dat doe, wat ik niet wil, zo stem ik de wet toe, dat zij goed is. 17 Ik dan doe dat nu niet meer, maar de zonde, die in mij woont”.

Dat is een erg belangrijke uitspraak. Paulus doet ze tweemaal in deze alinea, en ze is de verklaring van en het antwoord op hoe wij kunnen bevrijd worden van deze toestand. Verzen 18-20:

“Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is [wel] bij mij, maar het goede te doen, dat vind ik niet. 19 Want het goede dat ik wil, doe ik niet, maar het kwade, dat ik niet wil, dat doe ik. 20 Indien ik dat doe, wat ik niet wil, zo doe ik nu dat niet meer, maar de zonde, die in mij woont”.

Laten we dit voorzichtig onderzoeken. Paulus zegt dit als christen, verlost door de genade Gods. Er is nu iets binnen hem dat het goede wil doen, dat instemt met de Wet, dat zegt dat de Wet goed is. Er is iets binnen in ons dat zegt dat het goed is wat de Wet me vraagt te doen, en ik wil het doen. Maar ook, zo zegt hij, is er iets anders in mij dat opstaat en zegt “Nee!” Ook al had ik me voorgenomen om niet het kwade te doen, plots bevind ik me in zulke omstandigheden dat mijn vastberadenheid wegsmelt, mijn beslistheid is weg en ik eindig met te doen wat ik had gezworen niet te zullen doen. Hebt u zich ooit zo gevoeld?

Zo, wat is er fout gegaan? Paulus' uitleg is: “het is niet langer ik die het doe; het is de zonde die in mij woont”. Is dat niet eigenaardig? Er wordt hier een opdeling in onze menselijkheid aangegeven. Daar is de “ik” die wilt doen wat God wilt, en daar is de zonde die in “mij” woont, die te onderscheiden is van de “ik”. We moeten begrijpen wat dit betekent. Mensen zijn gecompliceerde schepselen. Wij zijn niet louter organismen. Wij hebben in ons een geest, een ziel en een lichaam. Die zijn alle drie van elkaar te onderscheiden. Wat Paulus hier suggereert is dat de verlost geest nooit iets wil doen wat God verbiedt. Het stemt in met de Wet dat ze goed is. En toch is er een vreemde kracht die hij *de zonde* noemt, een groot sterk beest dat stil in ons verblijft tot het geraakt wordt door het gebod van de Wet. Dan springt het tot leven, en we doen wat we niet willen doen.

Merk op dat Jezus zelf hiermee instemt. Bij één gelegenheid zei Hij: “als uw rechterhand u een aanleiding tot vallen is, hak die af” (Matt 5:30). Hij bedoelde niet letterlijk dat u uw rechterhand moet afhakken. Wat Hij bedoelde is dat we een drastische actie moeten ondernemen omdat we tegen een serieus probleem aankijken. Hij toont aan dat er een “mij” in ons bestaat die onze leden aandrijft, dat orders geeft aan onze handen en voeten, onze ogen, tong, hersenen, geslachtsorganen, en ze beheerst. Deze “mij” geeft een bevel om iets fouts te doen, maar er is een andere “ik” in ons die hierdoor geërgerd wordt. Deze “ik” houdt daar niet van. En daarom zegt Jezus: “hak die af”. Seffens zullen we zien hoe dit gebeurt, wat het betekent “hak die af”, om ons in staat te stellen het probleem te beheersen. Dat is de manier waarop de mens is gemaakt. Onze wilskracht is nooit genoeg; de zonde zal winnen, en wij zullen doen wat we hadden afgezworen te zullen doen. Kijk nu naar de andere kant van het probleem in de verzen 21-23:

“Zo vind ik dan deze wet [in mij]: als ik het goede wil doen, dat het kwade mij bijligt. 22 Want ik heb een vermaak in de wet Gods, naar de inwendige mens; 23 Maar ik zie een andere wet in mijn leden, welke strijdt tegen de wet van mijn gemoed, en mij gevangen neemt onder de wet der zonde, die in mijn leden is”.

Hier is precies hetzelfde probleem. U wilt beslist het goede doen, maar onder bepaalde omstandigheden valt al die beslistheid in het water en u doet niet wat goed is maar u doet precies wat u niet wilt doen. Zo wordt u boos op uzelf. “Wat is er met mij aan de hand? Waarom kan ik het goede niet doen? Waarom ben ik zo zwak?” Dit is helemaal hoe wij leven, is het niet? Dit is waar wij mee te kampen hebben. De schreeuw van het hart is op dat ogenblik de volgende (vers 24):

“Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezes doods?”

Wat betekent dit? Wel u bent hier gekomen bij wat de Heer Jezus zei in de bergrede: “Gelukkig de armen van geest, want van hen is het koninkrijk der hemelen” (Matt 5:3). Gezegend is de mens die aan het eind is gekomen van zichzelf. Gezegend is de mens die geestelijk bankroet is geworden. Want dit is het punt – het enige punt – waarop God zijn hulp geeft.

Dit is het wat wij moeten leren. Als we denken dat we iets in onszelf bezitten wat de problemen kan oplossen, als we denken dat onze wil sterk genoeg is, onze verlangens sterk genoeg gemotiveerd zijn, dat wij het kwaad de baas kunnen blijven door gewoon zo te besluiten, dan zijn wij nog niet aan het eind van onszelf gekomen. En de Geest van God kruist zijn armen om te wachten en Hij laat ons voortdoen met te trachten op eigen basis te strijden. En we falen, en falen opnieuw – tot we het uitroepen: “O ellendig mens dat ik ben!” De zonde heeft ons verleid, en de Wet, als onze vriend, komt bij ons de zonde blootleggen. Als we bemerken hoe ellendig ons dit maakt, dan zijn we klaar voor het antwoord, dat direct volgt:

Ik dank God, door Jezus Christus, onze Heere (vers 25).

Wie zal mij bevrijden van dit lichaam van de dood? De Heer Jezus heeft het reeds gedaan. Wij beantwoorden de gevoelens van ellende, ontmoediging en falen – waarheen de Wet ons bracht vanwege de zonde in ons – door ons onmiddellijk de ware feiten te herinneren van ons in Jezus Christus. Onze gevoelens moeten beantwoord worden door feiten.

Wij zijn niet langer onder de Wet. Dat is een feit. Wij zijn in een andere situatie gekomen; wij zijn gehuwd met Christus die uit de doden is opgestaan. Wij moeten niet langer denken “Ik ben een arme strijdende, verbijsterende discipel, achtergelaten om te worstelen tegen overmachtige verlangens”. Wij moeten nu beginnen te denken: “Nee, ik ben een vrije zoon van God, die een normaal menselijk leven leidt. Ik ben dood voor de zonde, en dood voor de Wet, omdat ik gehuwd ben met Christus. Zijn kracht is de mijne, nu in deze eigenste moment. En alhoewel ik daar niets van voel, heb ik toch de kracht om te zeggen, “Nee!” en kan ik wegwandelen en vrij zijn in Christus”.

Sommigen van u weten dat mijn vrouw en ik in Virginia Beach waren en we maakten een opname voor een televisiestation. Bij ons in het programma was er een pastor van Canada die opgegroeid was in Rusland. Hij had een last op zijn hart om het Woord van God naar Rusland te brengen, en hij was lid van een organisatie (een van de vele die vandaag bestaan) om Bijbels naar Rusland te brengen. Hij vertelde ons van zijn eerste ervaring aan een Russische grenspost met een lading Bijbels in de koffer van de wagen. Hij wilde ze niet binnen smokkelen; hij vertrouwde gewoon op God om op een of andere manier erdoor te raken. Hij en een vriend laadden de dozen met Bijbels in de wagen, maar als ze naar de grens reden viel hem de moed in de schoenen. Op ongeveer een mijl van de grens vroeg zijn vriend “hoe voelt u zich?”, “Ik ben bang” antwoordde hij. Toen stopten ze langs de weg, en daar zeiden ze de Heer hoe ze zich voelden. “Heer, we zijn bang. Wij kwamen in deze situatie niet doordat we dit zelf zo wilden. Wij willen elk risico nemen dat u vraagt, maar u moet zien dat we bang zijn, en we weten niet wat te doen. Wij hebben geen enkele wijsheid, wij weten niet hoe we met deze situatie moeten omgaan als we aan de grens komen, maar wij verwachten u dat u iets doet”. Hij zei dit gebed in een toestand van iemand die volkomen aan de grond zit, willende goed doen, niet in staat om het te doen, maar de zaak toevertrouwend aan de Heer Jezus. Ze kregen inwendig het gevoel, gewerkt door de Heilige Geest, dat God zou ingrijpen. Ze wisten niet hoe of wat Hij zou doen, maar ze hadden een vredig gevoel. Ze reden daarop verder naar de grens, en wanneer de wacht hen vroeg om hun papieren, gaven ze die hem. Hij bekeek ze en vroeg toen “wat hebt u in de koffer?” Zij zeiden “enkele dozen”. Hij zei “Laat ze me eens zien”. Zo openden zij de koffer en daar lagen de dozen met Bijbels. Zij verwachtten nu dat de volgende vraag zou zijn “wat zit erin?” Maar hij vroeg het niet. Hij zei simpelweg “oké, sluit de koffer”, hij gaf hun papieren terug, en zij vertrokken. Nu, wat deze passage ons leert is de manier waarop wij horen te leven, hoe wij tegen elke uitdaging moeten aankijken, groot of klein.

Er zijn leraars die leren dat deze passage in Rom 7 iets is wat een christen ééns doormaakt, en dan komt hij eruit en belandt in Rom 8, en hij komt daarna nooit weer terug in Rom 7. Niets kan verder van de waarheid zijn! Zelfs een machtig man als Paulus kwam erin terug, opnieuw en opnieuw. Dit is een beschrijving van wat elke gelovige in zijn ervaring telkens weer zal doormaken, omdat de zonde de kracht heeft om ons te verleiden en omdat ze maakt dat wij op onszelf zouden vertrouwen. Het is de Wet die deze boze kracht blootlegt en die ons drijft tot een plaats van ellendigheid, opdat we dan in armzaligheid van geest zouden uitschreeuwen: “Heer Jezus, het is uw probleem, neemt u het”. En Hij zal het doen.

Het hoofdstuk eindigt terecht met de uitroep in vers 25: “God zij echter dank door Jezus Christus onze Heer!” De volgende zin behoort bij hoofdstuk 8. Maar hier is de weg van de bevrijding voor christenen. Wij hebben de Wet nodig. Wij hebben ze telkens nodig als de zonde ons verleid. Maar de Wet zal ons niet bevrijden van de zonde; de Wet zal – opnieuw en opnieuw – ons brengen tot de machtige Verlosser.

Gebod:

Dank U, onze Vader, voor de eenvoudige en heldere lering over deze passage. Help ons te begrijpen dat wij van de Wet zijn bevrijd van zodra het zijn werk heeft gedaan ons te bren-

gen tot de kennis van de zonde. Wij kunnen ons ten aanzien van het kwaad niet beheersen of ons bevrijden, maar wij kunnen rusten in de machtige Verlosser die ons zal vrijmaken. Wij danken u in Jezus' naam, Amen.

Zie verder hier: <http://www.verhoevenmarc.be/#Groe>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm